

Élő Víz

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2017. október 1.
Évközi 26. vasárnap

Szabadság

Napjaink embere olykor mindennél fontosabbnak tartja a szabadságot és az önrendelkezést, és végtelenül sértve érzi magát, ha valaki korlátozni akarná szabadságát.

A szabadság és az önrendelkezés alapvető emberi érték és jog, amely minden embert és nemzetet megillet. A dolog árnyoldala, hogy miközben körömszakadtáig ragaszkodunk saját döntési és cselekvési szabadságunkhoz, észre sem vesszük, amikor mások szabadságát megsértjük, korlátozzuk. Az emberi szabadság helyes értelmezését szintén elhomályosíthatja, ha megfeledekezünk arról, hogy Istennek köszönhetjük szabadságunkat és szabad akaratunkat, ugyanakkor mégsem függetleníthetjük magunkat tőle. Itt jön a képbe az, hogy szabadságunk ellenére szembesülünk szabadságunk határaival, el kell fogadnunk azt a tényt, hogy egy felsőbb erő, isteni hatalom irányítja életünket. Egyesek kiszámíthatatlan véletlennek vagy a sors szeszélyének nevezik az életet és az élet rendjét meghatározó felsőbb erőt, a hívő ember pedig Istennek. Lelki fejlődésünk útján örömmel fedezzük fel azt,

hogy Isten törvényei jók, nem korlátozni akarják szabadságunkat, hanem ahhoz szükségesek, hogy a helyes irányban vezessék életünket, ahogyan a folyó két partja közrefogja és tereli a vizet. Nagy károk keletkeznek, ha a víztömeg áttöri a gátat és nem marad meg a folyómederben.

Ha hívő családban nőttünk fel, akkor gyermekkorunktól fogva imádkozzuk a Miatyánkban: Legyen meg a te akaratod. Lassanként megtanuljuk, hogy úgy tekintsünk a világ történéseire és személyes életünk eseményeire, mint amelyek Isten akaratának köszönhetőek. A lelki kamaszkorban Isten akaratával szembeállítjuk saját akaratunkat, az ő szándékaival szembeállítjuk saját elképzeléseinket, az ő törvényeivel szembeállítjuk azt, amit mi tartunk jónak. Aztán egy idő után, lázadásunk után, a bűnös élet kudarcai után megnyugszunk, visszatérünk hozzá, s belátjuk, hogy Isten jót akar nekünk, szeret minket, s e visszatalálásnak köszönhetően egyre bátrabban, egyre szabadabban mondjuk ki: Legyen meg a te akaratod. Egyre inkább szükségét érezzük annak, hogy ne a magunk feje után menjünk, hanem megismerjük Isten szándékait és az ő szolgálatába állítsuk életünket.

Elfogadás

Jézus egy példabeszédet mond az apáról és két fiáról. Amikor az apa előadja kérését, az egyik fiú ugyan elutasította, de aztán megbánta ezt és teljesítette, amit apja kért tőle.

A másik fiú nagyon készséges volt a szavak szintjén, de mégsem ment dolgozni, nem tette meg, amit apja kért. A példázat tanulságát a hallgatóság is rögtön felfogja. Amikor ugyanis Jézus azt kérdezi tőlük, hogy a két fiú közül melyik teljesítette az apa akaratát, akkor egyértelműen azt válaszolják, hogy az első.

Még az első fiú viselkedésénél is helyesebb, ha mind szavainkkal, mind cselekedeteinkkel elfogadjuk Isten akaratát. Ez nem az élet feladása, nem a szabadság feladása, hanem teljes bizalom Isten iránt, ráhagyatkozás a gondviselésre.

Hitben és alázatban

Mennei Atyám! Adj nekem önfelelő, szelíd szívet, mint a te egyszülött Fiadnak.

Add, hogy minden élethelyzetben ki tudjam mondani: Legyen meg a te akaratod! Jézus, köszönöm, hogy előttem jártál az úton, és megmutattad, hogyan lehet Istennek tetsző, tiszta, szent életet élni. Adj nekem erőt és alázatot az engedelmességhez! Szentlélek, jöjj, és taníts, hogy Isten dicsőségére éljek, az ő akaratát cselekedve, mindenkor hitben és alázatban. Köszönöm, Uram, irgalmadat, jóságodat. Segíts, hogy mindig felismerjem akaratodat és a te lelkületteddel szolgálhassak másoknak!

**Évközi 26.
vasárnap**
Ez 18,25-28
Fil 2,1-11
Mt 21,28-32

Hétfő
Zak 8,1-8
Lk 9,46-50

Kedd
Zak 8,20-23
Lk 9,51-56

Szerda
Neh 2,1-8
Lk 9,57-62

Csütörtök
Neh 8,1-4a.5-6.7b-12
Lk 10,1-12

Péntek
Bár 1,15-22
Lk 10,13-16

**Szombat,
Rózsafüzér
Királynője**
ApCsel 1,12-14
Lk 1,26-38

**Szűz Mária,
Magyarok
Nagyasszonya**
Sir 24,23-31
Gal 4,4-7
Lk 1,26-28